

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενῶνων.

Ὁγδόη Νοεμβρίου κι' εἰκοστή,
ἀτμόσφαιρα καὶ κρύα καὶ ζεστή.

Νέος Προμηθεὺς Δεσμώτης, φαντασμαγορία πρώτης.

(Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς σὰν Προμηθεὺς δεμένος
φωνάζει πρὸς τὸ γένος,
κι' ὡς εἶδος γύψ ἀχόρταγος ἀνοίγει μέγα στόμα
καὶ τρώει τὸ σηκότι του κάθε τοῦ κράτους κόμμα).

Ζαήμ.—Δῖος αἰθὴρ καὶ σεῖς πνοαὶ ταχύπτεροι πετώσαι,
καὶ σεῖς πηγαὶ τῶν ποταμῶν καὶ τῶν χειμάρρων τόσαι,
ἀνήριθμα γελάσματα κυματισμῶν ποντίων,
τελμάτων ὕδατα κι' ἑλῶν πολλῶν τε καὶ παντοίων,
πᾶσα πηγὴ,
παμμήτορ γῆ,

καὶ τὸν πανόπτην ἥλιον ὡς θεατὴν καλῶ,
ἴδετε τὰς δόυνας μου, τάνηκεστα τὰ πάθη,
τόσον καιρὸν ἐφρόντιζα τὸ στόμα νὰ σφαλῶ
κι' ἔχασα μὲ τὸ Πρόγραμμα ταύγα καὶ τὸ καλάθι.

Ἐλευθέρωσα τοὺς Κρήτας
σιγγιλὸς καὶ μὴ λιμάρων,
διευθέτησα τὰς κοίτας
ποταμῶν τε καὶ χειμάρρων.

Μέτρα κι' ἡ Παιδεία θέλει
καὶ τὸ φαρδομάνικο,
τέλματα ξηραίνω κι' ἔλη
ὡς νὰ 'πῆς λουκάνικο.

Μέτρ' ἀμέτρητα δι' ὅλα,
'στὸν ἀέρα μία τοῦμπα,
ἔγια λέσα κι' ἔγια μόλα,
λὲρ μπαλὲρ καὶ тарлаμπούμπα.

Μέτρα καὶ γιὰ τὰ μποστάνια,
μέτρα καὶ γιὰ τὰ φουστάνια,
γυναικῶν νὰ γίνῃ πλάσις
ἡρώϊς ἀληθινά,

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἑννεήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἑτὲμ-Πασσά γιὰ δῶρο σὰς χαρίζω διαλεκτό.

Ἐξακόσα καὶ σαράντα
κι' εὐτυχία κατὰ πάντα.

μὲ τσεμπέρια νὰ περνᾷ
καὶ χωρὶς διασκεδάσεις.

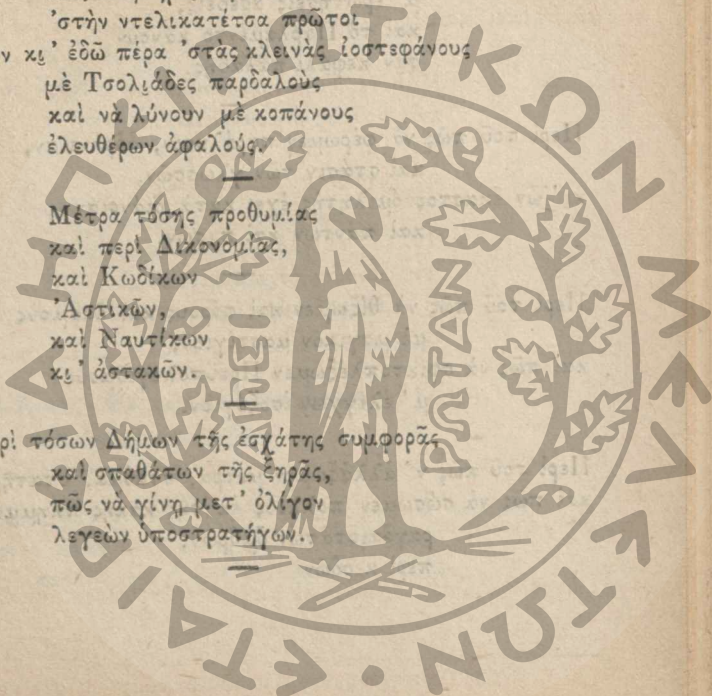
Μέτρα γιὰ τοὺς ποδογύρους,
μέτρα γιὰ τοὺς καλογήρους,
μέτρα γιὰ τὰ δύο γένη
καὶ γιὰ κάθε τραγογένη.

Μέτρα πῶς βλαστοὺς γενναίους οἱ ποδόγυροι νὰ κρύβουν,
μέτρα πῶς οἱ καλογέροι τὸ πιπέρι νὰ τὸ τρίβουν,
λῆψις μέτρων πρακτικῶν
καὶ περὶ τῶν φυλακῶν,
πῶς τὸ κράτος καταδίκους κι' ὑποδίκους ν' ἀρματώνῃ
καὶ καθέναν ἀπὸ τούτους ἄλλους δέκα νὰ σκοτώνῃ,
ἕως ὅτου λείψουν ὅλοι διὰ στόματος μαχαίρας,
κι' ἔτσι τοῦ λοιποῦ νὰ μένῃ
κάθε φυλακὴ κλεισμένη,
καὶ λεπτὰ νὰ μὴ σκορπίζῃ τὸ Ταμεῖον 'στοὺς ἀέρας.

Μέτρα καὶ περὶ μελλούσης τῶν Ἑλλήνων εὐνομίας
κι' ἀληθοῦς Ἀστυνομίας,
πῶς κλητῆρες δηλονότι
'στὴν ντελικάτεσσα πρώτοι
νὰ γυρίζουν κι' ἐδῶ πέρα 'στὰς κλεινὰς Ἰουστιφάνους
μὲ Τσολιάδες παρδάλους
καὶ νὰ λύνουν μὲ κοπάνους
ἐλευθέρων ἀφαλούς.

Μέτρα τῶς προθυμίας
καὶ περὶ Δικονομίας,
καὶ Κωδίκων
'Αστικῶν,
καὶ Ναυτικῶν
κι' Ἀστακῶν.

Μέτρα περὶ τῶς Δόμων τῆς ἐσχάτης συμφορᾶς
καὶ σπαθᾶτων τῆς ἡμέρας,
πῶς νὰ γίνῃ μετ' ὀλίγον
λεγεὼν ὑποστρατήγων.

Μέτρα και για λαθρεμπόρους,
όπου δεν πληρώνουν φόρους,
ήγουν πώς να γίνουν τώρα
μερικά θωρακοφόρα,
όπου κύματα πελάγους να ταραξουν οίδαλέου
και να πιάνουν αίχμαλώτους τενεκίδες πετρελαίου.

Μέτρα για Προξένων θέσεις,
μέτρα για τας εξω σχέσεις,
συμμαχία δηλονότι με του Τούρκου τὸ Παλάτι
και τὰ γείτονά μας κράτη,
ὅμως ποῖα δὲν ὀρίζω γιὰ νὰ μὴ θυμώσουν ἄλλα
καὶ χαθοῦν στενῆς φιλίας ὠφελήματα μεγάλα.

Ὅλ' οἱ γείτονές μας τώρα μᾶς ῥωτοῦνε ταπεινοί
τί τοὺς παραγγέλλομε...
θέλετε κι' ὁ Ρᾶς-Μαγκάσια σύμμαχός μας νὰ γενῇ;
φθάνει νὰ τὸ θέλωμε.

Μέτρα περὶ Ρᾶς-Μαγκάσια, μέτρα περὶ Ρᾶς-Ἀλούλα,
κι' Ἀραπάδων ἀλλοφύλων,
μέτρα πῶς ἡ Ρωμηοσύνη, τῶν συμμαχιῶν ἡ μοῦλα,
ἐρίδος νὰ γίνῃ μῆλον.

Πλὴν εἰς μέτρα δυνατὰ
καὶ τοῦ τύπου θὰ προῶ,
ποῦ μοῦ ψάλλει τὰ καὶ τὰ
καὶ μὲ λέει καὶ βουδὸ.

Τὰ λουριὰ θὰ τοῦ μαζέψω,
θὰ τὸν λῶσω, θὰ τὸν ρέψω,
δηλαδὴ θὰ τὸν βουδάνω
καὶ Ζαήμη θὰ τὸν κάνω.

Κι' ἔτσι δὲν θὰ κοσκινίξῃ
κάθε μέρα τὸ καὶ τὸ,
καὶ μουγγὸς μὲ θυμιατὸ
τοὺς μουγγούς θὰ λιθανίξῃ.

Μέτρα καὶ γιὰ λιμαδόρους
καὶ στωμύλους Βουλευφόρους,
ποῦ τοὺς κυβερνῶντας σκάνουν
μ' ἐρωτήσεις ἀσεβεῖς,
καὶ τὸ Παρλαμέντο κάνουν
σὰν κεφάλι παλαβῆς.

Περὶ τοῦ πῶς νὰ φέρωμεν παράλυσιν, ἀδράνειαν,
καὶ στάσιν τῶν γλωσσῶν,
κι' ὧν ἕκαστος ὁμιλητὴς ἔχει κατὰ διάνοιαν
καὶ πάντων καὶ πασῶν.

Περὶ τοῦ πῶς νὰ θιζώμεν καὶ φόρους καὶ δασμοὺς
μὲ μαγικὸν μαστίγιον,
καὶ πῶς νὰ σφικτοπλέξωμεν Προϋπολογισμούς
μ' ἐλέγχων ἰσοζύγιον.

Περὶ τοῦ πῶς ν' ἀλλάζωμεν μέτρα, σταθμὰ, στατήρας,
καὶ πῶς νὰ σώσωμεν πολλοὺς ἐκ τῆς κακῆς πλημμύρας
ραγδασιωτάτων ὄμβρων,
περὶ κερδῶν

ἐκ λακερδῶν
καὶ καλλιγεύστων σκόμβρων.

Μέτρα νάλθουν καὶ νερά
μπόλικα καὶ καθαρὰ,
γιὰ νὰ λείψουν μπουσικάδες
μ' ἓνα τέτοιο γεγονός,
καὶ νὰ πέφτουν τρεῖς ὀκάδες
στὴν μερίδα καθενός.

Μέτρα γιὰ τὴν Στυμφαλίαν, μέτρα γιὰ τὴν Φενεὸν,
ποῦ μενούτο νὰ μὴ μένῃ
σὰν καὶ τώρα διψασμένη
γενεὰ γενναιοτάτη τῶν γενναίων γενεῶν.

Μέτρα γιὰ τοὺς καταλόγους τῆς μελλούσης ἐκλογῆς
καὶ συναλλαγῇ μεθ' ὧν κατὰ τῆς Συναλλαγῆς,
μέτρα πῶς νὰ γίνῃ κόμμα δίχως νὰ πολυλογῶ,
μέτρα πῶς νὰ τοὺς ἀλλάξω τὸν ἀδόξαστο κι' ἐγώ.

Ἴδου τὸ Πρόγραμμα λοιπόν, ἡ λίθος ἡ Λυδία,
τὸ τυπωμένον κήρυγμα τῆς γλώσσης τῆς μουγγῆς,
μὲ τοῦτο κατεσκότισα τὸν θεῖον μου τὸν Δία
καὶ σκοτεινὸς ἀπέμεινε σὰν λύχνος ἀφεγγής.

Καὶ μὲ κατεκραύνησε μὲ φλόγας κεραυνῶ
σὰν εἶδε πῶς ὑπέκλεψα τὸ πῦρ ἐξ οὐρανοῦ,
καὶ πάντες ἐξηγέρθησαν μὲ στόματα γυπῶν
κι' ἐμένα μόνον ἔβαλαν σημάδι καὶ σκοπὸν.

Ὁ Ζεὺς ὁ θεὸς ἄγριος ἐφύσα κι' ἐξεφύσα,
μ' ἐκεῖνο μου τὸ Πρόγραμμα τοὺς ἔχει πιλάσει λύσσα,
κι' εἶδον φρενήρεις κατ' ἐμοῦ πολιτικούς ἀλήτας
καὶ κάθε στρουγγας λαγαρνὶ καὶ κουτουλοῦντα τράχη,
κι' ἐμὲ, ποῦ δὲν μετέθεσα τοὺς Ἀρειοπαγίτας,
εἰς τοῦτον τὸν τερμόνειον μὲ πασσαλεύουν πάγον.

Ὅρατε με τὸν δύσποτμον, ὁράτε τὸν δεσμώτην,
ποῦ πρὸς τὴν δρᾶσιν ἔδωκε τὴν ὥθισιν τὴν πρώτην,
φεῦ, φεῦ, ὁ θεὸς ὁ σεπτὸς σαπρὸς ὁδόντας τρίξει,
αἰθὴρ δὲ περὶ ἐλαφραίς ριπαῖς ὑποσυρίζει.

Τοιαύτας πάσχουν σοβαρὰς
καὶ δυσφορήτους συμφορὰς
κι' εἰς ἄκρας πασσαλεύονται Καυκάσιων ἀπορρώγων
οἱ μὴ λαλοῦντες κι' ἀληθεῖς
τῶν Προγραμμάτων Προμηθεῖς,
ποῦ τὸν βουδὸν ὀρθοτομοῦν τῆς ἀληθείας λόγον.

Παρελαύνουν ἐν ὄρμῃ χείμαρροι καὶ ποταμοί.

Μὴ φοβῆσαι Διὸς φαβορίτας,
μὴ φοβῆσαι τὴν γλώσσαν φλυάρων,
διευθέτησε τώρα τὰς κοίτας
ποταμῶν καὶ πηγῶν καὶ χεϊμάρρων.

Τοὺς μεγάλους σου βλέπομεν μόχθους
καὶ ροχθοῦμεν τριγύρω μὲ ρόχθους.

μὲ τὸ Πρόγραμμα τοῦτο καὶ σὺ
πέρασέ μας ἀβρόχοις ποσὶ.

Πλάφ καὶ πλάφ καταρράχεται κυλοῦν
μετὰ ροίζου, πατάγου καὶ κρότου,
καὶ πηδῶντα νερά πιταλοῦν
τὰ μουστάκια τοῦ νέου δεσμώτου.

Τὰ νερά μας 'στὸ βράχο σου σπᾶνε
κι' ὅλα σβάρνα τὰ πέρνουν καὶ πᾶνε.
Προμηθεῦ Προμηθεῖων Ρωμηῶν,
τὴν ἰσχὺν σου κηρύττουν ἀκόμα
καὶ Νεραῖδες μουγγαῖς ποταμιῶν,
ποδ' ἑμιλὶά δὲν ἀφίνουν σὲ στόμα.

Προμηθεῦ τοῦ παρόντος καιροῦ,
'στὸν βαρὺν παφλασμόν τοῦ νεροῦ
ἄς παφλάξῃ καὶ πᾶς Παφλαγῶν,
κι' εἰς ἡμέρας λαμπρὰς ἐκλογῶν
μ' ἓνα μόνον ὀργίλιον σου νεῦμα
νὰ στραφῇ τὸ παφλάζον τὸ ρεῦμα
ἐναντίον τῶν σῶν ἀντιπάλων,
τῶν γυπῶν, τῶν ἀπλήστων, τῶν λάλων.

Χορὸς ἐκ πολλῶν τελμάτων κι' ἐλῶν.

Προμηθεῦ, εὐὰν εὐοί,
τίς πρὸς σὲ δὲν θὰ λαλήσῃ;
τίς 'στὴν ἄκραν θ' ἀνεβῇ
τοῦ Καυκάσου νὰ σὲ λύσῃ;

Ἐξυμνοῦμεν τὸνομά σου,
τὸ ξηρὸν τὸ Πρόγραμμά σου,
ποῦ θ' ἀποξηράνῃ τέλος
καὶ πᾶν τέλμα καὶ πᾶν ἔλος.

Προμηθεῦ τῆς ἀφασίας,
πνεῦσον πνεῦμα ξηρασίας,
καὶ μαζί μὲ τὰ χλωρὰ
νὰ χαθοῦν καὶ τὰ ξερά.

Βούρκος νὰ μὴν ἀπαμείνῃ,
κι' ἤλθε πλέον ὁ καιρὸς
ἐριβῶλε γῇ νὰ γίνῃ
κάθε βάλτος βρωμερός.

Ἐήρανέ μας παραχρῆμα,
ἔήρανέ μας αὐθωρεῖ,
ν' ἀναθάλ' εἰς κάθε βῆμα
νέα χλόη καρπερή.

Νὰ βλαστήσῃ κι' ὁ κισσὸς
κι' ἡ κολοκυθεκορφάδα,
πλουτὸς δάφνης περισσὸς
γιὰ Ρωμηούς καὶ γιὰ σπιράδα.

Κλῆρος, Θέμις καὶ Παιδεία, δὴν νὰ λῆμε τριωδία.

Ἐνας κλῆρος, ποῦ φωνάζει βάρβα 'μπρὸς γιὰ νὰ περάσω,
χίλιοι μύριοι καλογέροι τυλιγμένοι σ' ἓνα ράσσο,
ζυγαριὰ γιὰ κάθε δίχρο δίχως νὰ τῆς λείπῃ δράμι.

καὶ Παιδεία, ποῦ δὲν τρώει τὸ καρβέλι τῆς χαράμει,
χαῖρε χαῖρε, ξεφωνίζουν, Προμηθεὺ τῆς βαρυτίνης....
βάσις ἀληθοῦς σοφίας κι' ἀληθοῦς δικαιοσύνης

καὶ γιὰ μᾶς καὶ γιὰ καθένα
τὰ δικά σου τὰ γραμμένα,
τοῦ Προγράμματος ἡ δρῶσα κι' ἀντιδρῶσα σιωπὴ,
ποῦ κι' ἐμᾶς μᾶς ἀναφέρει δίχως τίποτα νὰ πῇ.

Τὰ Προγράμματα τῶν ἄλλων ἀσυνάρτητα, γελοῖα,
δίχως κόμμα καὶ τελεία,
ὅμως τοῦτο τὸ δικό σου ξεστραβώνει κάθε χάχα
μὲ σκεπτικισμό γεμάτο,
ἐκεῖ πέρα κόβουν πεῦκο, τάχα πεῦκος νᾶναι τάχα,
τάχα πέφτει πεῦκος κάτω;

Ἦλεως ἡμῖν γενοῦ
μὲ τὸ πῦρ ἐξ οὐρανοῦ,
νεῦσον, Προμηθεῦ, κι' ἡμῖν,
ἀλληλούϊα κι' ἀμήν.

Φθάνει ζωηρὸς γυναικῶν χορὸς.

Νὰ καὶ πλάσις θηλυκὴ
φωνακλοῦ, σουλατσάδωρα,
δίδαξέ την ἐσὺ τώρα
πῶς νὰ μὴ φιλονεικῇ
γιὰ τὴν μόδα καὶ τὸ κάλλος σὰν ροιὰ καὶ σὰν μηλέα,
καὶ νὰ βγάλη καθεμιὰ
πετεινόμαλη Ρωμῆά
μία νύαν Πηνελόπην κι' ἓνα νέον Ἀχιλλέα.

Μόρφωσε καὶ τῆς γυναικὸς νᾶναι στύλοι τοῦ σπητιοῦ,
καὶ κορίτσια νὰ παντρεύουν
καὶ γιὰ δόξα ν' ἀναθρέψουν
ταξίαρχους καὶ μοιράρχους καὶ σπαθιά τοῦ ραχατιοῦ.

᾽Ωδὴ φυλακισμένων νεκρῶν καὶ πληγωμένων.

Χρόνους πολλοὺς ἐκάναμε ᾽στὴ φυλακὴ κλεισμένοι
μὲ λίμαις καὶ χασάπικαὶς μαχαίραις ὀπλισμένοι,
κι' ἐκεῖνος τοῦτον σφάζωντας καὶ κτύπ' αὐτὸς ἐμένα
᾽στὸ τέλος μᾶς ἐβγάλανε μὲ τᾶντετρα βγαλμένα.

Ἔρχεται ξεκοιλιασμένη μὴ γυναικὴ γκαστρωμένη.

Ἴδου κι' ἐγὼ γονυπετὴς ἐμπρὸς ᾽στὸν Προμηθεῖα
κι' ἄς τὸν κινήσ' εἰς ἔλεος μίᾳς ἐγκύου θεᾶ.
Κᾶτι φρουροὶ τῆς τάξεως καὶ φύλακες τοῦ νόμου
σὰν μάμμοι μ' ἐξεγέννησαν κατὰ μεσῆς τοῦ δρόμου.
Δὸς του κλωτσιᾶς ἀπὸ ᾽μπροστὰ, δὸς του κλωτσιᾶς καὶ πίσω,
ποῦ πρὶν τῆς ὥρας μ' ἔκαναν τὴν δόλια νὰ γεννήσω,
καὶ μέσα ᾽στὸν Νοέμβριον
μοῦ βγάλανε τὸ ἔμβρυον.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Κι' ἐμεῖς ὡς ἀντιπρόσωποι τῶν δύο πρώτων κλάδων,
τοῦ Στόλου καὶ Στρατοῦ,

φρενήρεις παρελαύνομεν μετὰ χρυσῶν λαμπάδων,
κι' εὐοὶ τοῦ μορφωτοῦ.

Π. — ᾽Στὸν φωτοδότην ἔρχομαι καὶ τὸν ὑμνολογῶ,
ὁ Φασουλῆς Ταξίαρχος καὶ Μοίραρχος ἐγὼ.
Γαλόνια βάλαμε τρανὰ,
νὰ πληρωθοῦν καὶ τὰ κενὰ,
μὰ καὶ τὸ ρῆμα τὸ κοινόν,
ὅπου κενὸς δὲν τῶπε νοῦς,
πῶς μόνον διὰ τῶν κενῶν
θ' ἀνακαινίσωμεν κενούς.

Φ. — Βαρῶτε νὰ περάσωμε... καινούρια πολιτεία,
καὶ γιὰ νερό, βρὲ Περικλῆ, σὰν τώρα δὲν θὰ κλαῖμε,
τούτ' ἡ ψωροπρωτεύουσα θὰ γίνῃ Βενετία
καὶ θάρχεσαι μὲ γόνδολα ᾽στὸ σπῆτι νὰ τὰ λέμε.

Νὰ σπαλέταις, νὰ σειρήτια, πολεμάρχοι τοῦ καιροῦ,
σύ δέ, Βάκχε τῶν ἀμπέλων, γίνου Βάκχος τοῦ νεροῦ,
μέλι ἄγριον κι' ἀκρίδες
καὶ νερό γιὰ τοὺς μπεκρῆδες.

Χαῖρε χαῖρε, βουθαμάρα, σύμβολόν μας καὶ σημαία,
ἴτε πρὸς τοὺς Προμηθεῖς μας, ποῦ μὲ φῶτα κλοπιμαῖα
κατεθάμβωσαν τὸ φῶς μας, Περικλέτο μου Σγαρίλιο,
καθὼς ὅταν ἀπὸ σκότος βγαίνωμ' ἐξαφνὰ ᾽στὸν ἥλιο.

(Εἶπαν αὐτὰ, καὶ λεγῶν ἐφάν' ᾽Υποστρατήγων
μὲ σπάθαις καὶ μὲ τρικαντὰ,
κι' ἐξαφν' ἀστράπτει καὶ βροντᾷ,
κι' ὁ Προμηθεὺς ἐπὶ χρυσῶν ἀνίπταται πτερύγων.)

Ἐμπρὸς ᾽στὸν Ἀἰδονόπουλο κάθε μας ἀρχοντόπουλο.

Ἀἰδονοπούλου Μέλαθρον καὶ Παππαῖωάννου,
ραφτάδικο καὶ τοῦ μικροῦ καὶ τοῦ μεγαλοσυιάνου.
Θέλεις νὰ γίνῃς ᾽Υπουργὸς νὰ σώσῃς τὴν Ἑλλάδα;
σύρε σ' αὐτὸ τὸ μαγαζὶ νὰ κόψῃς μὴ βελλάδα,
θέλεις καθεὶς ἀπάνω σου τὸ μάτι τοῦ νὰ ρίχνῃ;
θέλεις ὁ κόσμος χάσκωντας νὰ σὲ δακτυλοδείχνῃ;
θέλεις πολλὰς σκορδόπισταις νὰ σὲ γλυκοκυττάζουν;
κι' οἱ φίλοι τὰ καπέλα τῶν ὡς κάτω νὰ σοῦ βγάλουν;
θέλεις νὰ νοιώσῃς ἄνθρωπο τὸ ρούχο πῶς σὲ κάνει
καθὼς ὁ Χόντζας Ναστραδὼν σὰν φόρεσε τὴν γούνα;
σύρε σ' αὐτὸ τὸ μαγαζὶ καὶ ντύσου μάνι μάνι
καὶ κορδωμένος ὕστερα γιὰ κάθε τι τσαμποῦνα.
Κι' ὁ Περικλέτος εἰς αὐτοὺς θὰ κόψῃ ρούχα πιὰ,
θὰ μπῇ γαῖδουρι ξέστρωτο καὶ θὰ βῇ μ' ἄνθρωπιὰ.

Καὶ καμπόδοις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Οἱ Κρητὲς μου, τὰ μάλιστα περιφανὲς βιβλίον
τῆς Κρήτης τῆς περικλεοῦς ὑμνοῦν τὸ μεγαλεῖον,
Γιάννης Δαμιέργης ἔγραψε κι' ἀνάρπαστον θὰ γένη,
τὴν αὐριον Κυριακὴν ἀνυπερθέτως βγαίνει.

Νικολάου τοῦ Λεβίδου, Βουλευτοῦ τῆς Ἀττικῆς,
ἱστορία τοῦ πολέμου τοῦ Ἑλληνοτουρκικοῦ,
μετὰ τῆς εὐφραδείας διαυγοῦς καὶ πειστικῆς
περιγράφουσα τὴν δράσιν πρὸ παντός τοῦ Ναυτικοῦ.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμοῦ,
᾽στὸν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.